

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΚΟΡΗΣ

ΛΕΞ τῆς εὐτυχίας τοῦ κόσμου νᾶχῃς, τί τῆς θείας ὅταν εἶναι ἀρρώστια στὸ σπίτι! Ὁ παπάκης ἦταν ἀπὸ μέρες ἄρρωστος. Ὅλοι στὸ σπίτι ἦταν ἄνω κάτω Βάσανα, ἀνησυχία, λύπη, κακό! Ἡ μαμά κ' ἡ νόνα τὸν περιποιοῦντο ὅσο μπορούσαν. Κ' ἡ Βασιλικούλας ὅμως τοὺς βοηθοῦσεν ἡ καυμένη. Ἦθελε κι' αὐτὴ νὰ περιποιηθῇ τὸν ἀγαπημένον τῆς παπάκη. Δὲν ἔκανε νὰ τὸν ἀφίσῃ...

Τί κοπέλα ποῦ ἦταν ἡ Βασιλικούλα! Μὲ ὅλες τὲς χάρες! Ὁμορφη, ὁμορφη. Ὡ τί ὁμορφη! Τρέλλα! Πετάχτη, πεταχτή! Μικρὴ ὡς δεκαπέντε χρόνων. Φρόνιμη, υπάκουη, νοικοκυρά. Μ' ἀπαλὴ ψυχὴ. Τῆς ἀρέσανε ὅλα τὰ ὁμορφα πράγματα καὶ περισσότερον ἀπ' ὅλα τὰ λουλούδια. Κακὸ κανεῖς δὲν εἰμπορεῖ νὰ πῇ γι' αὐτὴ. Ἦταν ἓνα τέλειο λουλουδάκι ποῦ εἶχε ἐπάνω του ὅλην τὴν φρεσκάδα τῆς νιότης! Καὶ τί φιλόθηρσκη ποῦ ἦτανε! Τί τακτικὴ καὶ τί προσεκτικὴ στὴν ἐκκλησίᾳ!...

Μὰ καὶ ὅλο τὸ σπίτι ἀλήθεια φιλόθηρσκη. Ἐνα ἀπὸ τὰ εὐλαβέστερα σπίτια τῆς Κερκύρας. Ἐτσι φιλόθηρσκη κ' εὐλαβὴς καὶ ἡ νόνα τῆς, κι' ἡ μαμά τῆς κ' ἡ μικρούλα τῆς ἀδελφῆ. Ἡ μικρὴ ἀδελφοῦλα τῆς, ποῦ λίγο ἔλειψε νὰ τὴ λησμονήσουμε, τὸ σωστὸν ἀντίγραφον τῆς Βασιλικούλας, ποῦ ποτὲ ὅμως δὲν θὰ φθάσῃ τὸ πρωτότυπον, ἐκείνη ἡ μικρὴ — ὡς δέκα χρόνων — ποῦ ἀκόμη ἤθελε νὰ παίζῃ.

Ἐκεῖνο τὸ πρωτὶ ὁ παπάκης ἐξημερώθηκε καλλίτερα.

— «Σήμερα, ποῦ εἶναι καλλίτερα, δὲν πᾶτε στὸ σχολεῖο; Φθάνουμε ἐμεῖς, Βασιλικούλα μου, νὰ τὸν περαιοῦμάστε. Νὰ πᾶτε καὶ νὰ περάσετε καὶ ἀπὸ τὸν Ἅγιο νὰ προσκυνήσετε καὶ νὰ τὸν παρακαλέσετε νὰ κάμῃ καλὰ τὸν παπάκη...»

Ἐτσι εἶπεν ἡ μαμά. Κ' ἡ Βασιλικούλα μάλιστα τ' ἀκουσε, σὰν υπάκουη ποῦ ἦταν, καὶ κατελάμ-

βανε καὶ τὸ σωστὸ, ἀποφάσισε νὰ πάῃ στὸ σχολεῖο.

Εἶπε λοιπὸν καὶ τῆς μικρῆς ἀδελφοῦλας τῆς νὰ ετοίμασθῇ. Κατόπιν, ἀφοῦ ἐσυγυρίσθηκε κ' ἔβαλε τὴ ροζ ποδιά τῆς, ἐπῆρε μαζὺ τῆς καὶ τὴν ἀδελφοῦλα τῆς, ποῦ ἐφοροῦσε κι' αὐτὴ τὴ δική τῆς καὶ πήγανε καὶ χαιρετήσανε τὸν παπάκη, ποῦ ἦτο στὸ κρεβάτι καὶ τοῦ εἶπαν τὰ «περαστικά» κ' ἔπειτα ἐχαιρέτησαν τὴ μαμά καὶ τὴ νόνα.

Καὶ πρὶν φύγουν ἡ Βασιλικούλα ἐπῆρε ἀπὸ ἓνα ποτῆρι, ποῦ τὰ εἶχε βαλμένα στὸ νερό, λίγα εὐγενικά λουλουδάκια, ποῦ μωσχολοοῦσανε.

Κ' ἔπειτα ἐκίνησαν κ' ἡ δύο γιὰ τὸ σχολεῖο.

— Ἀπ' ἐδῶ, γιὰ νὰ πᾶμε στὸν Ἅγιο», εἶπεν ἡ Βασιλικούλα.

Καὶ ἐτράβηξαν τὰ δύο ἀγγελουδία δεξιὰ, ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν πλακοστρωμένην πλατεῖαν τῆς Παναγίας, ἀνεβήκανε τὰ σκαλιὰ τῆς πόρτας μὲ τὸ πεταχτὸ τους πάτημα κ' ἐμπήκαν εἰς τὴν ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος.

Ὁ κόσμος ὅλη τὴν ὥρα ἔμπαινε κ' ἔβγαине, γιὰτὶ ὅλοι, τὸ πρωτὶ, πρὶν πᾶνε στὴ δουλειά τους, πᾶνε καὶ προσκυνοῦν τὸν Ἅγιον.

Κ' ἡ δύο κόρες, μόλις ἐμβήκαν στὴ μισοσκότειν ἐκκλησίᾳ, ἔκαμαν τὸ σταυρό τους, ἐπλησίασαν τὸ τέμπλο καὶ, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ Χριστό, ἐπροσκύνησαν ὅλες τῆς εἰκόνας ἐμπρὸς ἡ Βασιλικούλα καὶ πίσω τῆς ἡ μικρούλα τῆς ἀδελφῆ.

Κ' ἔπειτα ἐμπήκανε ἀπὸ τὴ δεξιὰ θύρα τοῦ τέμπλου στὴ σκοτεινὴ μικρὴ κομαροῦλα, ὅπου μένει τὸ Σῶμα τ' Ἁγίου μέσα στὴν βαρεῖαν ἀσημένια κάσα Του, γιὰ νὰ τὸ προσκυνήσουν.

Καὶ ὁ κόσμος ἔρχεται ἀραιὸς ἀραιός. Μπρίνουν καὶ βγαίνουν στὴ σκοτεινὴ καμαροῦλα μ' εὐλάβειαν ἓνας ἓνας...

Κ' ἡ Βασιλικούλα προσκυνᾷ, μὲ ὅλην τὴν εὐλάβειαν ποῦ κλεῖ μέσα στὰ φυλλοκάρδια τῆς, τὴν κάσα τοῦ Προστάτου Ἁγίου. Καὶ ἔπειτα ἀφίνει ἐπάνω στὴν κάσα σὰν ἀφιέρωμα, ἀφιέρωμα ποῦ βγαίνει ἴσια ἀπὸ τὴν ψυχὴν τῆς, τὰ λίγα λουλούδια ποῦ περιχύνουν τὴν μωσχολοιά τους ὡς ἀνθυμίαμα...

Κ' ἡ μικρὴ ἀδελφοῦλα τῆς προσκυνᾷ κι' αὐτὴ κατόπιν τῆς. Κ' ἔπειτα γυρίζει πίσω καὶ προσκυ-

νᾶ τὴν εἰκόνα τοῦ φύλακος ἀγγέλου στὴν πόρτα καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ καμαροῦλα στὴν ἐκκλησιαστὴν μισοφωτισμένη καὶ ἐκεῖ περιμένει...

Μὰ ἡ Βασιλικούλα, ἡ κόρη ἡ ἀγγελόμορφη, πᾶσι ἀπὸ τὴν ἀριστερὰ μεριὰ τῆς κάσας τ' Ἀγίου, γιὰ νὰ παρακαλέσῃ γιὰ τὸν παπάκη της, ποὺ κείται ἄρρωστος σὶς κρεβάτι μέρες τώρα, καί, τ' ἀγγελοῦδι, πέφτει στὰ γόνατα...

Γονατιστὴ ἡ ἀθῶα κόρη ἐμπρὸς στοῦ Προστάτου Ἀγίου τὸ Σιβάστο Λεῖψανο!...

Τὸ γονάτισμά της ἐκεῖ καὶ ἡ πνευματικὴ προσευχὴ ποὺ ἔκανε, χωρὶς κανέναν λόγον νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὸ στόμα, χωρὶς νὰ τὴν ἀκούῃ κανένα βεβηλο αὐτί, ἡ προσευχὴ αὐτὴ, ποὺ πᾶσι κατ' εὐθείαν ἀπὸ πνεῦμα σὲ πνεῦμα, πόσες σχέψεις γεννᾷ!...

"ὦ! τί ποίησις ποῦ εἶναι χυμένη, μὲ τοῦ Χριστιανισμοῦ τὸ μεγάλο φῶς μέσα στὴν σκοτεινὴ καμαροῦλα!" ὦ! τί ποίησις μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ Βυζαντινισμοῦ!...

Κ' ἐμπρὸς εἰς αὐτὴν τὴν σκηνὴν, ἐμπρὸς εἰς τοῦτο τὸ παρακάλιο τῆς ἀθωότητος, ἐμπρὸς στὸ μυστήριο τῆς ἀληθινῆς προσευχῆς στὸ σκοτάδι, ἡ ψυχὴ σηκώνεται ὑψηλὰ καὶ καταλαβαίνει τὸ Θεὸ καὶ αἰσθάνεται κάτι σὰ μία λεπτὴ μοσχοβολιά ἀπὸ γιοφύλια, ποῦ βγαίνει ἀπὸ τὴν ταπεινότητα τῆς λατρείας μιᾶς ἀθῶας ψυχῆς ἐμπρὸς εἰς τὸ Ἀνώτατον Πνεῦμα!...

Ποῖος ζωγράφος ποτὲ θὰ μπορέσῃ νὰ παραστήσῃ ἐπάνω στὸ πανὶ τὴν σκηνὴν αὐτὴ μὲ ὅλη τὴν ἀλήθεια τῆς λεπτότητός της! Κανεῖς! Ἐντὸ πινέλο βουτηγμένο στὰ σκοῦρα χρώματα θέλει τοῦ φύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια...

Καὶ ποῖος ποιητὴς μπορεῖ ποτὲ νὰ κλείσῃ μέσα σὲ λόγια τὴν αἴσθησι, ποῦ μπορεῖ νὰ τοῦ κάμῃ αὐτὴ ἡ δέσσι μιᾶς ἀθῶας κόρης γιὰ τὸ γλυτωμὸ τοῦ παπάκη, κείνο τὸ παρακάλιο ἐνὸς Ἀγγέλου στὸ Θεό;...

Ποῖος ξέρει ἀπὸ πόσα ψαλίσματα καὶ διαβάσματα εἶναι ἀνώτερη ἡ βουδὴ αὐτὴ προσευχὴ τῆς ἀθῶας ψυχῆς!...

Καί, ἂν δὲν ἀκουσθῇ αὐτὴ, ποῖος θὰ ἀκουσθῇ;...

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Πολλάκις ἡ μετριοφροσύνη εἶνε περισσότερον ἐγωϊστικὴ ἀπὸ τὴν θορυβωδετέραν καυχρησιολογίαν.

Βαλζάκ

Ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον μὲ μίαν φροντίδα διὰ νὰ θλίβεται καὶ μὲ μίαν ἐλπίδα διὰ νὰ παρηγορῆται.

Σούδερμαν

Ὁ ἔρως, ἂν δὲν εἶχεν πτερὰ, θὰ ἐβλεπεν ἐγγύτερον τὰ πράγματα καὶ σπανίως θὰ ἤπατατο.

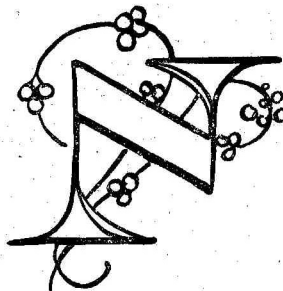
Δωδὲ

Ἡ ἀσχημία τῆς γυναικὸς εἶνε διὰ μερικὸν ἐξέλιξις τῆς καλλονῆς της εἰς τὸ σπάνιον.

Ζὺπ

★ ΖΩΗΣ ΟΝΕΙΡΑ ★

ΘΡΥΛΟΙ

Αἰ, θυμοῦμαι τὴν ὄνειρεμένη ἐκείνη μυρωμένη σάλα ποῦ τὰ ἔχαστα βράδια μὲ τὴν μεθυστικὴν ἀτμοσφαῖρα τῶν λουλουδιῶν καὶ τῶν μύρων σχηματίζαμε τὸν εὐμορφο κύκλο, ποῦ ἦσο οὐ ἡ βασιλισσά του.

Θυμοῦμαι.

Καθόσουν πάντα ἐκεῖ 'στὸ πᾶνο κι' ἀπὸ τᾶφωνα πλήκτρα ἐβγαίνει ἡ ζωὴ καὶ ἡ δύναμις.

Καὶ ἦσαν οὐ ποῦ δημιουργοῦσες ἐκεῖ τῆς τρικυμίας καὶ τῆς ὀρηκτικῆς καταγίδος τῶν ἤχων, τοὺς ἀρμονικοὺς χοροὺς τοῦ κύματος ἢ τοῦ ἀέρος καὶ τῶν φύλλων τοῦ δάσους τὸ παράπονο.

Ψιθύριζες ἐπάνω 'στὸ ἄνυχον ὄργανον ὅλης τῆς σεμνῆς ψυχῆς σου τὸν πόνο ἢ ἄφινες νὰ χυθῇ ὅλη τῆς ἡ ἀπαλότης κ' ἡ καλωσύνη. Ἐχυνες γύρω μας ὅλη τὴ λάμψι καὶ τὸ φῶς ἀπὸ τὸν ἥλιο τῆς Τέχνης σου κ' ἐμεῖς καθισμένοι ὅλοι βουβοὶ ο' ἀκολουθοῦσαμε 'στὰ αἰθέρια ὕψη τοῦ πνεύματος ποῦ πῆγαινες.

Μᾶς νέκρωτες κάθε λαλιὰ ὅλων μας κ' εἴμεθα μὲς τὰ πλάσματα τὰ ταπεινὰ κι' ἀδύνατα πάντα μπροστὰ σου ποῦ βλέπαμε τὴ λάμπη ἢ βασιλισσά μας.

"Ὅλοι σκλάβοι καὶ συντρίμια δικά σου.

Καὶ τὰ ροδόλευκα δροσάτα ρόδα καὶ γιούλια τῆς σάλας ἐκλιναν ταπεινὰ κι' αὐτὰ τὰ φύλλα τους μαγεμμένα 'στὸ νικιή τους καὶ σοῦ χάριζαν τὴν εὐωδιά τους.

Ἦτο γὰρ ἐκεῖ, ποῦ καθένας προσέφερε 'στὸ βωμὸ σου γὰρ θυμίαμα κάθε βράδυ τὸν θαυμασμό του ἐνφ' οὐ μᾶς ἔδειχνες ὅλους τοὺς μυστικοὺς κόσμους καὶ τῆς εὐμορφίης τῆς Μουσικῆς καὶ μᾶς ὡδηγοῦσες στῶν μυστηρίων της τὰ ἱερὰ μονοπάτια

Ναὶ τ' ὄνειρο τὸ πᾶνο τὸ θυμοῦμαι.

Καὶ ἐγὼ καθισμένος πάντα δίπλα σου κνιτοῦσα τὰ χλωμὰ κι' ἀδύνατα χέρια, ποῦ εἶχαν τὴν μάγον δύναμιν.

Τὰ χέρια σου, ναί, τὰ ὄρατα παρθενικὰ χέρια σου πάντα κνιτοῦσα ποῦ ο' ἔκαναν νὰ γίνεσαι Σειρὴν καὶ καὶ νὰ μὲ παρότρυνον κοντά σου.

Αὐτὰ ποῦ πέδονον τὴν δύναμιν ἀπὸ τὴν τρικυμία καὶ τὴν ἀσάλευτη γαλήνη καὶ ποῦ ἀνέστησαν μέσα μου τὴν δίψα τοῦ ὀραίου καὶ τοῦ καλοῦ.

Λευκὰ χέρια τῆς Ἀρμονίας, ποῦ σταλάξατε στὰ πειὸ μυστικὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς μου τὸν πόνο, πόσο ἤθελα καθισμένος πάντα δίπλα σας νὰ σᾶς βλέπω, ὅπως τῆς νύχτες ἐκεῖνες καὶ νὰ δέχοσθε τὴ λατρία μου, πόσο ἤθελα νὰ σᾶς ἀκούω καὶ νὰ σᾶς ἀγαπῶ αἰῶνα....

Τὰ χλωμὰ κι' ἀδύνατα χέρια σου — Τὰ χέρια τῆς Ἀρμονίας. — Τὰ χέρια σου.

Ι. Δ. ΦΑΡΑΝΤΑΤΟΣ

